

Arrest

nr. 293 137 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 februari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 maart 2019 om internationale bescherming. Op 26 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 september 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X deze beslissing.

1.2. Op 24 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtu origine. U bent een soennitische moslim. U werd geboren in het jaar 1994 in Haripur, Pakistan. Uw ouders, oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Tizin, van het Surobi district in de provincie Kabul, ontvluchtten Afghanistan nog voor uw geboorte ten tijde van de oorlog tegen de Russische troepen. U ging in Pakistan tot het negende jaar naar school. U hielp eveneens uw familie met het verkopen van fruit en noten in de bazaar van Haripur. In het vluchtelingenkamp in Haripur woonde u samen met de familie van uw oom S(...) W(...) K(...), de broer van uw vader.

Reeds voor uw geboorte ontstond er een conflict tussen uw vader en zijn broer met betrekking tot jullie grond in Afghanistan. In het kader van dit conflict werd uw oudere broer Z(...) door de familie van uw oom vermoord. Aangezien uw gezin in Pakistan samenwoonde met de familie van uw oom, zorgde dit voor veel spanning en conflict. Toen u ongeveer 14 jaar oud was ontstond er wederom een ruzie met uw oom. Omdat u zich mengde in deze ruzie, werd u aangevallen door uw neven en uw oom. Uw beide benen werden gebroken. U spendeerde de komende drie jaar al revaliderend van uw verwondingen. Zodra u weer op uw beide benen kon staan, eind 2014, verliet u Pakistan. Via Iran, Turkije en de Middellandse Zee, reisde u naar Europa.

Op 8 december 2015 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Deense autoriteiten. In het kader van dit verzoek ontving u in juni 2018 een weigeringsbeslissing. Na Denemarken reisde u naar Frankrijk. U diende een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk in op 10 juli 2018. Er werd een negatieve beslissing genomen in het kader van de Dublinprocedure. Hierna reisde u verder naar België, waar u aankwam 18 februari 2019. Op 1 maart 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u uw taskara voor, een ‘Afghan Citizen Proof of Registration’ kaart, verschillende documenten met betrekking tot uw asielprocedure en uw medische behandelingen in Frankrijk en Denemarken, een brief van uw advocaat in het kader van uw Dublinprocedure in België, verschillende documenten in verband met uw schoolcarrière in Pakistan, het eerste registratiedocument dat uw vader ontving in Pakistan en de envelop waarmee deze documenten naar u werden gestuurd.

Op 26 november 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep. Op 2 september 2021 werd de bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd omdat er op datum van de terechtzitting, geen objectieve informatie voorhanden was met betrekking tot de huidige, feitelijke situatie in de diverse regio's en steden van Afghanistan en/of het gehele land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn. U haalt aan bij terugkeer naar Afghanistan in uw eigen district Surobi de algemene veiligheidssituatie, de Taliban en Daesh te vrezen. U zou in Afghanistan evenmin een huis en familieleden hebben om naar terug te keren (CGVS p. 15).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren.

U verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan schrik te hebben voor de Taliban en Daesh. Deze twee groeperingen zouden geen barmhartigheid hebben. U maakte echter niet concreet waarom u een persoonlijke vrees voor deze groepen zou dienen te koesteren (CGVS p. 15). Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u de angst voor deze groeperingen niet, maar verklaarde u dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omwille van een erfenisprobleem dat speelde in uw familie (CGVS vragenlijst nr. 3.4 en 3.5). Los van het feit dat dergelijke problematiek niet valt onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent dit conflict evenmin geloofwaardig zijn, zoals later in deze beslissing zal worden beargumenteerd (cfr. infra).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

U komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit navraag bij de UNHCR Pakistan bleek dat u en uw familie als Afghaans vluchteling werden geregistreerd in Pakistan. Uw Proof of Registration Card werd voor de laatste vernieuwd op 12 maart 2014 (zie document 1 blauwe map). Ook blijkt u enige kennis te hebben van de verschillende vluchtelingenkampen en de omgeving van Haripur (CGVS p. 7, 10, 11, 12) en legt u verschillende documenten neer met betrekking tot uw verblijf in Pakistan. Er kan dan ook van uit gegaan worden dat u enige tijd als Afghaans vluchteling in Pakistan hebt gewoond.

Uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar nooit bent geweest, omdat u noch een huis, noch familieleden in Afghanistan zou hebben, kan echter niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Om te beginnen kan er niet zomaar geloof gehecht worden aan uw voorgehouden woonplaatsen en uw bewering dat u nooit in uw regio van herkomst zou zijn geweest.

Doorheen uw asielparcours in Europa legde u doorlopend inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw plaatsen van verblijf. Tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Denemarken vertelde u dat u in Afghanistan, meer bepaald in Surobi, Tizin had gewoond (CGVS p. 17). U deed dit op aanraden van andere personen die u in de moskee had ontmoet. Zij vertelden u dat u naar Pakistan gerepatrieerd zou worden indien u zou vermelden dat u daar als Afghaans vluchteling had gewoond. Het resultaat van dit verzoek tot internationale bescherming was een negatieve beslissing. Uzelf verklaarde dat u tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk geen interview kreeg (CGVS p. 17). U legde tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in België verschillende documenten neer met betrekking tot de asielprocedures die u in Frankrijk doorliep. Uit deze documenten bleek dat u in Frankrijk werd geregistreerd met de geboorteplaats 'Kabul'. Tussen deze documenten bevindt zich eveneens een brief van u, opgesteld op 12 februari 2019, gericht aan de Franse immigratiediensten met de vraag om een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk te mogen indienen. In deze brief staat vermeldt dat u niet naar Afghanistan kunt en wilt gerepatrieerd worden omdat u een specifiek doel voor de Taliban vormt omwille van het feit dat u een oom heeft die bij het Franse leger werkt. In 2014 zou u reeds persoonlijk door de Taliban zijn gevisieerd geweest. U zou op verschillende plaatsen van uw lichaam verwond zijn geweest door explosieven en zou hier nog steeds occasioneel pijn door ervaren. Dit incident zou de oorzaak zijn geweest voor uw vertrek uit 'dat land' - waarmee u naar Afghanistan verwees (zie doc 5.C groene map). Deze informatie met betrekking tot uw verblijfplaatsen ligt in de lijn van wat u in Denemarken reeds vertelde, namelijk dat u afkomstig bent uit het district Surobi, in de provincie Kabul, en dat u daar ook effectief hebt verbleven. Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u – indien u daadwerkelijk op basis van een leugenachtig relaas in Denemarken een negatieve beslissing zou hebben gekregen – u deze zelfde onwaarheden zou blijven vertellen tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk.

In België verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ (dat plaatsvond op 17 april 2019) dat u in Haripur, Pakistan was opgegroeid en de laatste twee tot twee-en-half jaar voor uw vertrek naar Europa in Afghanistan had gewoond (DVZ vragenlijst nr. 10 p. 5). U zou in 2015 vanuit Afghanistan naar Iran zijn gereisd (DVZ vragenlijst nr. 37 p. 12). Ook uw advocaat verklaarde in haar verzoekschrift, opgesteld op 3 mei 2019 en gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u Pakistan ontvluchtte en naar Afghanistan ging omwille van continue intimidatie van de Pakistaanse autoriteiten. U zou volgens deze brief

Afghanistan in 2015 hebben verlaten en via Nimruz naar Iran zijn gereisd (zie doc 3 van de groene map, p. 2 'Vluchtmotief' en 'Vluchtroute').

Uit bovenstaande blijkt dat u zowel in Denemarken, Frankrijk, als in België (ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken) hebt verklaard dat u wel degelijk in Afghanistan hebt verbleven.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond en nooit in Afghanistan was geweest (CGVS p. 4). U zou vanuit Pakistan naar Iran zijn gevlucht en vandaar uw reis naar Europa hebben verder gezet (CGVS p. 4). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u dat uw eerste interview lang geleden was, dat u daarvoor drie dagen niet kon slapen door de pijn in uw benen en dat u op dat moment een week op straat in Brussel Noord verbleef. U zou hebben verteld dat u van het dorp Tizin afkomstig was zodat u snel een plaats kon krijgen in een opvangcentrum. U was toen niet in het bezit van uw Proof of Registration card die kon aantonen dat u een Afghaans vluchteling in Pakistan was. U zou sindsdien steeds hebben gewacht op een kans om de volledige waarheid te vertellen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en relaas (CGVS p. 9).

Deze verklaringen overtuigen niet. Aan een verzoeker van internationale bescherming wordt immers reeds opvang verleend alvorens hij zijn uitgebreidere interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (waarbij de vragenlijst van het CGVS en de vragenlijst van de DVZ worden overlopen) mag doen. Zo bleek ook uit uw interview van 17 april 2019 (tijdens hetwelke u verklaarde dat u nog twee-en-half jaar in Afghanistan had gewoond voordat u naar Europa vertrok) dat u het open centrum, meer bepaald het noodopvangcentrum Westakkers te Sint-Niklaas als adres opgaf. Daarenboven lijkt het vreemd en weinig geloofwaardig dat – indien u steeds zou hebben gewacht op een kans om de waarheid te vermelden – u hetzelfde foutieve verhaal aan uw advocaat zou vertellen die dat zo zou noteren in haar verzoekschrift naar de DVZ in het kader van uw Dublinprocedure (cfr. infra). Helemaal ongeloofwaardig is het feit dat u bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS geen melding maakte van de eerdere foutieve verklaringen die u aflegde op de DVZ. Wanneer u gevraagd werd naar uw interview daar, verklaarde u dat dit goed was verlopen. Zelfs wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u tijdens dit interview op de DVZ eerlijk was geweest over uw verblijfplaatsen, antwoordde u dat u alles eerlijk had verteld (CGVS p. 2). Het is compleet ongeloofwaardig dat – indien u daadwerkelijk angstvallig wachtte op een kans om uw correcte verhaal aan de asielinstanties uit te leggen – u niet zou aangeven dat u eerder niet de waarheid had gesproken over uw verblijfplaatsen wanneer u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Het lijkt evenmin aannemelijk dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ zou vertellen dat u naar Afghanistan was terug gekeerd tijdens de laatste twee-en-half jaar voor uw vertrek naar Europa, indien u nog nooit in Afghanistan zou zijn geweest. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot uw woonplaatsen – doorheen de verschillende asielprocedures (in drie landen) vertelt u ten minste drie verschillende versies van de feiten – doet zeer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw opeenvolgende verblijfplaatsen én aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u bijna niets kan vertellen over uw regio van herkomst in Afghanistan. U wist slechts dat er veel Taliban in uw regio aanwezig zijn en dat er in Tizin geen veiligheidsdiensten zijn. U vermeldde dat Tizin dicht bij Surobi ligt, maar wist niet precies waar (CGVS p. 4). Wanneer u de open vraag gesteld werd wat u over het dorp Tizin wist, antwoordde u simpelweg met een 'Nee'. Gevraagd of uw vader soms iets over jullie dorp vertelde, antwoordde u ontkennend en vermeldde u dat hij een oude man is (CGVS p. 5). U verklaarde verder niets over de omgeving rond het dorp te weten, wist niet welke plaatsen of dorpen er nog in de buurt lagen en wist evenmin hoe de natuur rond uw dorp eruitzag. U dacht dat uw dorp in een platte omgeving lag, aan de zijkant van een berg, omdat het u onmogelijk leek huizen of een Bazaar te bouwen op een berg en omdat Afghanistan vol met bergen ligt (CGVS p. 15). U wist niet of er belangrijke personen afkomstig waren uit uw regio van herkomst (CGVS p. 15). Bovenal wist u niets over het leven van uw ouders in Afghanistan. Zo bleek u niet te weten waar in Afghanistan uw moeder woonde voor haar vertrek naar Pakistan, noch wist u wat uw ouders precies in Afghanistan deden voor ze naar Pakistan vluchtten (CGVS p. 4-5). Hoewel u wist dat uw familie grond had in Afghanistan, wist u niet over hoeveel grond uw familie beschikte, waar deze grond dan precies lag en wat er met deze grond gebeurde (CGVS p. 5). Van een Afghaans vluchteling in Pakistan kan wel enige kennis van zijn regio van herkomst en van het leven van zijn ouders in Afghanistan verwacht worden – zelfs indien deze beweert hier nog nooit te zijn geweest. Het lijkt daarenboven compleet ongeloofwaardig dat u tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Denemarken en Frankrijk zou beweren dat u uw hele leven in Afghanistan zou hebben gewoond indien u daadwerkelijk nog nooit in Afghanistan was geweest en geen enkele kennis zou hebben met betrekking tot uw regio. Het feit dat u bijna niets kunt

vertellen over uw regio van herkomst in Afghanistan doet dan ook vermoeden dat u bewust bepaalde zaken – zoals elementaire kennis over de regio van herkomst van uw familie, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat u hier toch iets over zou kunnen vertellen, zelfs indien u daar nooit gewoond zou hebben – probeert achter te houden in functie van uw nieuwe verhaal ten aanzien van het CGVS – met name dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond en dat u nooit in de regio van herkomst van uw familie zou zijn geweest – en dat u niet de waarheid spreekt over uw werkelijke situatie.

Uw verklaringen dat u tot en met uw vertrek naar Europa steeds in Pakistan hebt gewoond en nooit in Afghanistan zou zijn geweest zijn dan ook manifest ongeloofwaardig.

Verder dient opgemerkt te worden dat u er evenmin in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw geboortedatum, geboorteplaats en de leeftijd die u had op cruciale momenten in uw relaas. Tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk verklaarde u dat u geboren werd op 3 februari 1993 in Kabul. In België verklaarde u tijdens uw registratie dat u geboren werd op 12 maart 1998 in Afghanistan (Sarchino) (zie 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming'). Later tijdens uw interview op de DVZ paste u uw verklaringen aan en vertelde u dat u geboren werd in het jaar 1994 in Haripur, Pakistan (DVZ vragenlijst nr. 4, 5 p. 5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u niet wist hoe oud u was. Uw moeder vertelde u dat u ongeveer 24 à 25 jaar oud zou zijn (CGVS p. 4). Niet alleen legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw geboortedatum, de leeftijd die u beweerde te hebben tijdens bepaalde incidenten en gebeurtenissen komt daarenboven niet overeen met de documenten die u voorlegde. U verklaarde dat u 14 jaar oud was op het moment dat uw benen werden gebroken (CGVS p. 11). Uit uw documenten blijkt echter iets anders. Uw taskara werd opgemaakt toen u in het negende jaar op school zat. Op uw taskara werd genoteerd dat u 17 jaar oud leek op datum van 7/3/1391 (d.i. 27/5/2012) (CGVS p. 8). De ruzie waarbij uw benen werden gebroken vond, volgens uw eigen verklaringen, plaats nadat u was gestopt met school. Volgens uw taskara was u dan ook tenminste 17 jaar oud op het moment dat uw benen werden gebroken. Op het schoolattest dat u voorlegde uit Pakistan prijkt het geboortjaar 1993 en volgens uw PoR kaart werd u geboren in het jaar 1994. Uit deze documenten blijkt eveneens dat u veel ouder was op het moment dat uw benen werden gebroken. Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden met betrekking tot de leeftijd die u had op het moment van uw vertrek naar Europa. Volgens uw eigen verklaringen verliet u Pakistan toen u ongeveer 16 à 17 jaar oud was (CGVS p. 16). Aangezien u uw vertrek uit Pakistan situeert eind 2014 (CGVS p. 4) zou u volgens de door u voorgelegde documenten en gegeven geboortedata echter tussen de 19 en de 21 jaar oud zijn op het moment van uw vertrek.

Dergelijke inconsistente verklaringen met betrekking tot uw geboortjaar, uw geboorteplaats en met betrekking tot de leeftijd die u had op belangrijke momenten in uw leven – essentiële elementen betreffende uw identiteit – doen verder afbreuk en aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u ook omtrent de verblijfplaats van uw familie inconsistente verklaringen aflegde. Tijdens uw onderhoud op de DVZ op 17 april 2019 verklaarde u dat uw beide ouders zich in Tizin bevonden, tezamen met uw oudere broer Z(...), uw jongere broer S(...), uw oudere zus R(...) en uw jongere zus S(...). Uw zus G(...) S(...) zou in Nangarhar wonen (DVZ vragenlijst nr. 13 en 16, p. 6 en 8). Tijdens uw onderhoud op het CGVS dd. 3 november 2020 verklaarde u dan weer dat uw beide ouders momenteel in het kamp in Haripur, Pakistan verbleven (CGVS p. 5). Uw broers en zussen zouden eveneens in Pakistan wonen (CGVS p. 7). Uw familie zou nooit naar Afghanistan zijn terug gekeerd in de periode dat u in Pakistan woonde. U wist niet of uw familie naar Afghanistan terugkeerde na uw vertrek uit Pakistan (CGVS p. 6-7). Wanneer u tijdens uw onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u dezelfde informatie over uw familie had gegeven tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u slechts dat u de juiste namen had gegeven en dat dergelijke andere zaken niet werden gevraagd (CGVS p. 7). Geconfronteerd met de verklaringen die u tijdens uw onderhoud op de DVZ had afgelegd over de verblijfplaats van uw familie, vertelde u dat u verkeerde zaken had vermeld tijdens uw interview op de DVZ (cfr. supra). Wederom lijkt het weinig geloofwaardig dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ zou vertellen dat uw familie zich in Afghanistan bevond indien zij daadwerkelijk in Pakistan verbleven en u niet de minste aanwijzing had om te vermoeden dat zij naar Afghanistan waren terug gekeerd.

Daarenboven blijken uw verklaringen omtrent het landconflict tussen uw vader en uw verklaringen omtrent uw oom en de dood van uw broer allerm minst geloofwaardig. Zoals hierboven reeds werd gesteld bleven uw verklaringen omtrent de grond van uw familie uitermate vaag (cfr. supra). U wist evenmin sinds wanneer uw neven deze grond zouden hebben opgeëist (CGVS p. 5). Aangezien u zelf verklaarde dat dit landconflict gedurende verschillende jaren voor problemen zorgde bij uw familie en dit tevens de oorzaak

vormde voor zowel de moord op uw broer als het incident waarvan u drie jaar diende te revalideren, kan van u verwacht worden dat u hier uitgebreid over zou kunnen vertellen. Het feit dat u hier niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas. Uw verklaringen omtrent de dood van uw broer – die u kadert in dit landconflict – zijn evenmin geloofwaardig. Tijdens uw gehoor op de DVZ op 17 april 2019 gaf u aan dat uw oudste broer Z(...) bij uw ouders in Tizin woonde en dat hij op dat moment 32 jaar oud zou zijn (DVZ vragenlijst nr. 17 p. 8). Tijdens uw gehoor op de DVZ op 28 januari 2020 – waarbij de CGVS vragenlijst met u werd overlopen – verklaarde u dat uw broer gedood werd toen u 14 a 16 jaar oud was (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat Z(...) overleed vóór u geboren was, dat u niets over hem wist en dat hij in Afghanistan was op het moment dat hij werd vermoord. U zou niet weten hoe oud uw broer was ten tijde van zijn overlijden, noch wist u wat er precies gebeurde met betrekking tot de dood van uw broer (CGVS p. 6). Deze uitleg valt op geen enkele manier te rijmen met de verklaringen die u eerder met betrekking tot uw broer had afgelegd. Uit de documenten die u voorlegde bleek verder dat een zekere 'Z(...) U(...)' vanuit Haripur documenten naar u had opgestuurd (zie stuk 7 groene map) en uit de gegevens van UNHCR Pakistan bleek dat uw broer daar werd geregistreerd als vluchteling. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het overlijden van uw broer, noch aan het grondconflict dat gespeeld zou hebben met de familie van uw oom.

De inconsistente verklaringen omtrent de woonplaats van uw familie, uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de dood van één van uw dichtste familieleden en uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met het landconflict en bijgevolg de getroebleerde relatie met de familie van uw oom (waarvan twee zonen in Afghanistan wonen) doen dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties bewust geen zicht wil bieden op uw werkelijke netwerk in Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België, noch aan uw verklaringen met betrekking tot de woonplaats van uw familie en uw netwerk in Afghanistan.

Het aantonen van uw netwerk en van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België zijn cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en de situatie waarin u hebt geleefd alvorens uw komst naar Europa (CGVS p. 2). Er werd voorts beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Ook later tijdens het interview (na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde op de DVZ) werd benadrukt dat het belangrijk is de waarheid te vertellen over uw achtergrond en uw woonplaatsen (CGVS p. 9). U herhaalde echter dat u nooit in Afghanistan was geweest en dat u de waarheid sprak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw familiale situatie noch over uw band met Afghanistan en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Omwille van deze vaststellingen kan vermoed worden dat uw band met en uw netwerk in uw regio van herkomst, het district Surobi in de provincie Kabul, veel groter zijn dan uzelf probeert voor te houden, waardoor er dan ook van u verwacht kan worden dat u naar Surobi, de regio waarvan uw familie afkomstig is, kunt terugkeren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Ter volledigheid van de beslissing dient opgemerkt te worden dat uit de informatie die UNHCR Pakistan doorstuurde bleek dat uw familie in Pakistan als Afghaans vluchteling geregistreerd werd en dat zij, volgens hun informatie, niet naar Afghanistan waren terug gekeerd. Dit zegt echter niets over de actuele verblijfplaats van uw familie. Het feit dat uw familie nog geregistreerd staat bij UNHCR Pakistan wilt enkel zeggen dat zij niet met behulp van UNHCR naar Afghanistan terugkeerden. Het feit dat UNHCR niet op de hoogte is van een terugkeer, wil niet noodzakelijk zeggen dat uw familie daadwerkelijk nog in Pakistan

verblijft. Vele Afghanen reizen immers frequent heen en weer tussen Afghanistan en Pakistan. Verder blijkt dat uit de informatie van UNHCR dat de PoR-kaart die u voorlegde voor de laatste keer werd vernieuwd in maart 2014. Uzelf verklaarde echter dat uw vader steeds degene was die voor u uw PoR-kaart vernieuwde (CGVS p. 8). Het feit dat deze in 2014 nog vernieuwd werd, vormt dan ook geen sluitend bewijs voor uw aanwezigheid in Pakistan op dat moment. Deze PoR-kaart bewijst evenmin dat uw familie na deze datum nog in Pakistan zou hebben gewoond.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De taskara die u voorlegde werd uitgegeven op de 7de dag van de derde maand van het jaar 1391 (d.i. 27 mei 2012). Uit niets in deze taskara blijkt dat u een Afghaans vluchteling bent die in Pakistan is geboren en zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond. In deze taskara wordt enkel melding gemaakt van Tizin, uw dorp van herkomst. Verder legde u nog verschillende attesten neer met betrekking tot uw opleiding. Zo legde u een attest voor waaruit blijkt dat u met succes uw lagere school heeft afgemaakt in Pakistan, een rapport van het schooljaar '1388' (dit is 2009-2010) van de achtste klas, een rapport van het jaar '1389' (dit is 2010-2011) en een rapport van de zevende klas (jaartal werd niet ingevuld). In deze beslissing wordt echter niet in twijfel getrokken dat u ooit als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond en daar tevens naar school zou zijn geweest. Er kunnen echter wel vraagtekens geplaatst worden bij uw laatste verblijfplaatsen voor uw vertrek naar Europa en bij uw netwerk in Afghanistan – meer bepaald bij de verblijfplaats van uw familie momenteel. Deze documenten werpen daar geen ander licht op. Het document van het 'Chief Commissionerat Afghanistan Refugees', toont aan dat uw vader in het verleden in Pakistan als Afghaanse vluchteling werd geregistreerd, maar zegt wederom niets over de situatie van uw familie momenteel. U legde een foto voor van een envelop waarmee u documenten werden toegestuurd. Hieruit blijkt dat een zekere 'Z(...) U(...)' (met dezelfde naam als uw broer) u documenten vanuit Haripur heeft toegestuurd. Indien dit daadwerkelijk om uw broer zou gaan, wat echter geen vaststaand gegeven is, dient opgemerkt te worden dat dit nog niet aantoont dat de rest van uw familie zich momenteel in Pakistan zou bevinden.

Verder legde u verschillende documenten neer uit Frankrijk en Denemarken, enerzijds met betrekking tot uw medische problemen, anderzijds met betrekking tot uw asielprocedures. De Deense documenten tonen aan dat u werd opgevolgd omwille van problemen met uw benen. U werd er onderzocht, geopereerd en zag een fysiotherapeut die u een training van 2-3 maanden voorschreef. Nergens uit deze documenten bleek de oorzaak van deze verwondingen. De documenten die u voorlegde met betrekking tot uw asielprocedures in Denemarken betreffen een uitnodiging voor een interview bij de Immigratiedienst en een vraag naar een leeftijdsonderzoek – waaruit blijkt dat ook de Deense asielinstanties zich vragen stelden bij uw werkelijke leeftijd.

Uit de Franse medische documenten blijkt slechts dat u de pijnstiller Doliprane (Paracetamol) en Ibuprofen voorgeschreven kreeg. Het briefje van 'Docteur G(...)', dat slechts enkele woorden bevat, is nauwelijks leesbaar.

Verder legde u nog verschillende documenten voor met betrekking tot uw asielprocedure in Frankrijk, waaronder een beslissing (van de Prefectuur van de Maas, bureau van regelgeving, verkiezingen en buitenlanders) aangaande uw transfer naar Denemarken, een attest van uw domicilie en een persoonlijke brief van u, gericht aan het Bureau van Immigratie en Integratie van de Prefectuur van de Maas. Deze documenten werden reeds eerder besproken (cfr. supra).

De brief die uw advocaat schreef in het kader van uw Dublinprocedure in België werd eveneens eerder in deze beslissing besproken.

Hoewel u verklaarde in het verleden problemen te hebben gehad met uw benen en het herstel van deze gecompliceerde breuk, dient opgemerkt te worden dat u tijdens de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming niet vermeldde dat u medische problemen had (zie 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming'), dat u evenmin iets vermeldde met betrekking tot uw benen wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan en dat u geen recente medische documenten voorlegt die hiermee verband houden – hoewel u reeds bijna anderhalf jaar in België vertoeft.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u noch een vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 03/11/2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS of in het kader van uw beroepsprocedure (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Het verzoekschrift dat werd opgesteld op 30 december 2020 werpt geen ander licht op voorgaande beslissing. In het verzoekschrift wordt een hervorming van de beslissing gevraagd wegens machtoverschrijding, wegens niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens een foutieve en onvoldoende motivering van de beslissing. Op welke manier de beslissing en/of het onderzoek van het CGVS niet voldoen aan de juiste eisen wordt echter niet gemotiveerd. Verder herhaalt u in het verzoekschrift uw verklaringen met betrekking tot uw levensomstandigheden in Pakistan, de aanleiding voor uw vertrek en uw gebrek aan netwerk in Afghanistan, doch met de loutere herhaling van uw verklaringen doet u geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde motieven. De vaststellingen die werden gedaan in deze beslissing, worden in dit verzoekschrift op geen enkele manier weerlegd. Waar uw advocaat verwijst naar een arrest van 9 november 2012 nr. 91 265, dient gewezen te worden op het feit dat elk verzoek tot internationale bescherming wordt beoordeeld op zijn eigen merites en dat u er niet in bent geslaagd een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto in uw hoofde aan te tonen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat dit arrest gaat over een niet-begeleide minderjarige Afghaanse verzoeker zonder netwerk in Afghanistan. Zoals reeds eerder in deze beslissing werd gesteld kan u niet aantonen dat u in Afghanistan geen netwerk zou hebben, noch was u minderjarig op het moment dat u naar Europa reisde. In het verzoekschrift wordt verschillende keren gesteld dat u bijkomende stukken wenst toe te voegen die aantonen dat u steeds in Haripur (Pakistan) heeft gewoond en dat uw familie daar nog steeds verblijft. U heeft echter noch in het kader van uw beroepsprocedure, noch na de vernietiging van uw beslissing dergelijke documenten overgemaakt. Dit verzoekschrift vermag dan ook op geen enkele manier de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 "en volgende", 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, waarvan hij de samenvatting gepubliceerd op de website van de Raad weergeeft.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) er blijkens de bestreden beslissing vanuit is gegaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht zijn in Afghanistan geen concrete impact heeft op verzoekers persoonlijke situatie, aangezien verzoeker geen elementen in die zin heeft aangebracht. Hij wijst erop dat het CGVS in augustus 2021 heeft beslist tot een tijdelijke opschorting van de beslissingen voor verzoekers uit

Afghanistan gelet op het gebrek aan informatie betreffende de situatie aldaar en dat deze beslissing meermaals werd verlengd. Hij merkt verder op dat er pas op 2 maart 2022 een nieuwe beleidsnota kenbaar werd gemaakt op de website van het CGVS en stelt dat hij ervan uitging dat hij zou worden opgeroepen door het CGVS om gehoord te worden met betrekking tot de nieuwe situatie in Afghanistan. Hij meent dat het CGVS hem minstens had moeten oproepen/uitnodigen om eventuele nieuwe elementen schriftelijk over te maken. Hierbij wijst verzoeker eveneens naar een bijdrage van Vluchtelingenwerk Vlaanderen getiteld "*Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS*". Verder wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht na 24 maart 2022 en de beroepstermijn beperkt is tot dertig dagen. Hij meent dat hem geen kans gegeven werd om de impact van de machtsovername op zijn persoonlijk situatie weer te geven.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn verblijf in België en meent hij dat hij niet durft terug te keren naar Afghanistan omdat hij vervolging riskeert omwille van het feit dat hij in België bij ongelovigen bescherming heeft gezocht. Verzoeker stelt te vrezen als ongelovige en afvallige te zullen worden vervolgd door de taliban. Hij stelt arrestatie, vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling te vrezen. Hij stelt dat zijn problematiek in die zin aan de criteria van het Verdrag van Genève beantwoordt.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Verdrag van Genève dient te worden vastgesteld. Hij wijst hierbij op het gewapend conflict tussen de taliban en de aanhangers van IS (Daesh) en het alomtegenwoordige intern geweld. Recent werden aanslagen met talrijke burgerslachtoffers gemeld in Kaboel die opgeëist werden door Daesh, aldus verzoeker.

Voorts stelt verzoeker dat de kern van zijn relaas blijft dat zijn broer omwille van een grondconflict vermoord werd door de familie van zijn oom. Hij herhaalt dat zijn familie en die van zijn oom samen in Pakistan woonden en dat naar aanleiding van een hernieuwd conflict zijn beide benen werden gebroken door zijn oom en neven, waarna hij geen ander alternatief zou hebben gezien dan Pakistan te verlaten.

Verzoeker brengt schooldocumenten bij van zijn "*basic en higher education*", alsmede foto's van de diploma-uitreiking in de "*Ayub Ansar higher secondary school*". Deze documenten tonen volgens verzoeker aan dat hij heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond. Hij stelt dat hij geen netwerk in Afghanistan heeft en dat zijn familie in Pakistan woont.

Verzoeker voert verder aan dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en dat een alleenstaande jonge man zonder netwerk in Afghanistan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Verzoeker stelt hiervan zo mogelijk nog bijkomende informatie bij te brengen. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een onmenselijk en vernederende behandeling. Hij stelt dat zijn financieel/economische situatie en die van zijn familie tijdens het gehoor op het CGVS niet onderzocht werd en meent dat zijn profiel als terugkeerder evenmin onderzocht werd.

Vervolgens stelt verzoeker voorbehoud te maken om in de loop van de procedure bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.

Hij betoogt dat hij aldus recht heeft op een erkenning als vluchteling en dat zijn dossier minstens moet herbekeken worden in het licht van de stukken die hij nu en in de toekomst bijbrengt.

Verzoeker meent verder dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij verwijst hierbij naar zijn regio van herkomst en meent dat hij bij terugkeer het risico loopt op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld omwille van een intern gewapend conflict tussen de taliban en Daesh. Daarbij herhaalt hij bij terugkeer te zullen terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij betoogt dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, gezien deze precaire socio-economische situatie werd veroorzaakt door de regering, met name de taliban. Hij stelt hiervan bijkomende informatie te zullen bijbrengen indien mogelijk.

Verzoeker voert tot slot aan dat hij door de autoriteiten van zijn vaderland niet wordt beschermd tegen vervolging.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een bericht van 4 april 2022 op de website van de Raad over het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 3), het rapport *"Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS"* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 4) en enkele schooldocumenten en -foto's (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 27 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022, het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2017, het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, de COI Query *"Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 en het rapport *"Pakistan – Situation of Afghan refugees"* van EUAA van mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/6, 49 en 49/2 *"en volgende"* van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toelating tot het verblijf op het grondgebied en de mogelijkheden tot opheffing en intrekking van de status van begunstigten van internationale bescherming, *in casu* geschonden zouden zijn. Voorts voert verzoeker de schending aan van *"de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980"*, zonder *in concreto* te verduidelijken welke specifieke bepalingen van welke specifieke *"uitvoeringsbesluiten"* door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn en op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van

asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking getreden op 22 maart 2018, en derhalve onbestaande is.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet concreet maakt waarom hij een persoonlijke vrees voor de taliban en Daesh zou dienen te koesteren, omdat (B) er vanuit kan worden gegaan dat hij enige tijd als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond maar geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar nooit is geweest en hij er noch een huis noch familieleden zou hebben, nu (i) hij doorheen zijn asielparcours in Europa doorlopend inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn plaatsen van verblijf voorafgaand aan zijn komst naar Europa, (ii) hij bijna niets kan vertellen over zijn regio van herkomst in Afghanistan, (iii) hij er evenmin in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn geboortedatum, geboorteplaats en de leeftijd die hij had op cruciale momenten in zijn relaas, (iv) hij ook omtrent de verblijfplaats van zijn familie inconsistente verklaringen aflegde, en (v) zijn verklaringen over het landconflict tussen zijn vader en zijn oom en de dood van zijn broer allerminst geloofwaardig blijken, omdat (C) er in de provincie Kaboel actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, omdat (E) uit de informatie die UNHCR Pakistan doorstuurde blijkt dat (i) zijn familie in Pakistan als Afghaans vluchteling geregistreerd werd en niet naar Afghanistan terugkeerde, doch dit niets zegt over de actuele verblijfplaats van zijn familie, en (ii) de ‘Proof of Registration’-kaart (PoR-kaart) die verzoeker voorlegde voor de laatste keer werd vernieuwd in maart 2014, doch dit niet bewijst dat verzoeker in Pakistan aanwezig was op dat moment noch dat zijn familie na deze datum nog in Pakistan zou hebben gewoond, omdat (F) de door hem voorgelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande appreciatie, omdat (G) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, en omdat (H) het verzoekschrift dat werd opgesteld op 30 december 2020 geen ander licht werpt op voorgaande beslissing. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting

van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat hij geboren is in een vluchtelingenkamp in Haripur, Pakistan, uit ouders die oorspronkelijk afkomstig zijn uit het dorp Tizin, gelegen in het district Surobi van de Afghaanse provincie Kaboel. Hij verklaart dat reeds voor zijn geboorte een conflict ontstond tussen zijn vader en een oom die samen met zijn familie in het vluchtelingenkamp woonde over een stuk grond in Afghanistan en dat zijn oudere broer Z. in het kader van dit conflict werd vermoord door de familie van deze oom. Toen verzoeker ongeveer veertien jaar oud was zou er wederom ruzie zijn ontstaan met zijn oom. Daarbij zou verzoeker zijn aangevallen door zijn oom en neven, die zijn beide benen zouden hebben gebroken. Verzoeker zou de volgende drie jaar al revaliderend hebben gependeld, waarna hij eind 2014 Pakistan zou hebben verlaten en naar Europa zou zijn gekomen.

Verzoeker stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren daar hij er nooit zou heeft verbleven en er geen huis noch familieleden heeft. Tevens stelt hij er de algemene veiligheidssituatie, de taliban en Daesh te vrezen.

Blijkens de bestreden beslissing betwist de adjunct-commissaris *in casu* niet dat verzoeker enige tijd als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond, gelet op informatie die werd opgevraagd bij UNHCR Pakistan waaruit blijkt dat verzoekers familie als Afghaans vluchteling werd geregistreerd in Pakistan en zijn PoR-kaart voor het laatst vernieuwd werd op 12 maart 2014, alsook verzoekers kennis van de verschillende vluchtelingenkampen en de omgeving van Haripur en de door hem neergelegde documenten met betrekking tot zijn verblijf in Pakistan.

De adjunct-commissaris hecht evenwel geen geloof aan verzoekers bewering dat hij niet naar Afghanistan, zijn land van nationaliteit, kan terugkeren omdat hij daar nooit zou zijn geweest en hij er noch een huis noch familieleden zou hebben. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Om te beginnen kan er niet zomaar geloof gehecht worden aan uw voorgehouden woonplaatsen en uw bewering dat u nooit in uw regio van herkomst zou zijn geweest.

Doorheen uw asielparcours in Europa legde u doorlopend inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw plaatsen van verblijf. Tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Denemarken vertelde u dat u in Afghanistan, meer bepaald in Surobi, Tizin had gewoond (CGVS p. 17). U deed dit op aanraden van andere personen die u in de moskee had ontmoet. Zij vertelden u dat u naar Pakistan gerepatrieerd zou worden indien u zou vermelden dat u daar als Afghaans vluchteling had gewoond. Het resultaat van dit verzoek tot internationale bescherming was een negatieve beslissing. Uzelf verklaarde dat u tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk geen interview kreeg (CGVS p. 17). U legde tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in België verschillende documenten neer met betrekking tot de asielprocedures die u in Frankrijk doorliep. Uit deze documenten bleek dat u in Frankrijk werd geregistreerd met de geboorteplaats ‘Kabul’. Tussen deze documenten bevindt zich eveneens een brief van u, opgesteld op 12 februari 2019, gericht aan de Franse immigratiediensten met de vraag om een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk te mogen indienen. In deze brief staat vermeldt dat u niet naar Afghanistan kunt en wilt gerepatrieerd worden omdat u een specifiek doel voor de Taliban vormt omwille van het feit dat u een oom heeft die bij het Franse leger werkt. In 2014 zou u reeds persoonlijk door de Taliban zijn gevisieerd geweest. U zou op verschillende plaatsen van uw lichaam verwond zijn geweest door explosieven en zou hier nog steeds occasioneel pijn door ervaren. Dit incident zou de oorzaak zijn geweest voor uw vertrek uit ‘dat land’ - waarmee u naar Afghanistan verwees (zie doc 5.C groene map). Deze informatie met betrekking tot uw verblijfplaatsen ligt in de lijn van wat u in Denemarken reeds vertelde, namelijk dat u afkomstig bent uit het district Surobi, in de provincie Kabul, en dat u daar ook effectief hebt verbleven. Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u – indien u daadwerkelijk op basis van een leugenachtig relaas in Denemarken een negatieve beslissing zou hebben gekregen – u deze zelfde onwaarheden zou blijven vertellen tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk.

In België verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ (dat plaatsvond op 17 april 2019) dat u in Haripur, Pakistan was opgegroeid en de laatste twee tot twee-en-half jaar voor uw vertrek naar Europa in Afghanistan had gewoond (DVZ vragenlijst nr. 10 p. 5). U zou in 2015 vanuit Afghanistan naar Iran zijn

gereisd (DVZ vragenlijst nr. 37 p. 12). Ook uw advocaat verklaarde in haar verzoekschrift, opgesteld op 3 mei 2019 en gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u Pakistan ontvluchtte en naar Afghanistan ging omwille van continue intimidatie van de Pakistaanse autoriteiten. U zou volgens deze brief Afghanistan in 2015 hebben verlaten en via Nimruz naar Iran zijn gereisd (zie doc 3 van de groene map, p. 2 'Vluchtmotief' en 'Vluchtroute').

Uit bovenstaande blijkt dat u zowel in Denemarken, Frankrijk, als in België (ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken) hebt verklaard dat u wel degelijk in Afghanistan hebt verbleven.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond en nooit in Afghanistan was geweest (CGVS p. 4). U zou vanuit Pakistan naar Iran zijn gevlucht en vandaar uw reis naar Europa hebben verder gezet (CGVS p. 4). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u dat uw eerste interview lang geleden was, dat u daarvoor drie dagen niet kon slapen door de pijn in uw benen en dat u op dat moment een week op straat in Brussel Noord verbleef. U zou hebben verteld dat u van het dorp Tizin afkomstig was zodat u snel een plaats kon krijgen in een opvangcentrum. U was toen niet in het bezit van uw Proof of Registration card die kon aantonen dat u een Afghaans vluchteling in Pakistan was. U zou sindsdien steeds hebben gewacht op een kans om de volledige waarheid te vertellen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en relaas (CGVS p. 9).

Deze verklaringen overtuigen niet. Aan een verzoeker van internationale bescherming wordt immers reeds opvang verleend alvorens hij zijn uitgebreidere interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (waarbij de vragenlijst van het CGVS en de vragenlijst van de DVZ worden overlopen) mag doen. Zo bleek ook uit uw interview van 17 april 2019 (tijdens hetwelke u verklaarde dat u nog twee-en-half jaar in Afghanistan had gewoond voordat u naar Europa vertrok) dat u het open centrum, meer bepaald het noodopvangcentrum Westakkers te Sint-Niklaas als adres opgaf. Daarenboven lijkt het vreemd en weinig geloofwaardig dat – indien u steeds zou hebben gewacht op een kans om de waarheid te vermelden – u hetzelfde foutieve verhaal aan uw advocaat zou vertellen die dat zo zou noteren in haar verzoekschrift naar de DVZ in het kader van uw Dublinprocedure (cfr. infra). Helemaal ongeloofwaardig is het feit dat u bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS geen melding maakte van de eerdere foutieve verklaringen die u aflegde op de DVZ. Wanneer u gevraagd werd naar uw interview daar, verklaarde u dat dit goed was verlopen. Zelfs wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u tijdens dit interview op de DVZ eerlijk was geweest over uw verblijfplaatsen, antwoordde u dat u alles eerlijk had verteld (CGVS p. 2). Het is compleet ongeloofwaardig dat – indien u daadwerkelijk angstvallig wachtte op een kans om uw correcte verhaal aan de asielinstanties uit te leggen – u niet zou aangeven dat u eerder niet de waarheid had gesproken over uw verblijfplaatsen wanneer u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Het lijkt evenmin aannemelijk dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ zou vertellen dat u naar Afghanistan was terug gekeerd tijdens de laatste twee-en-half jaar voor uw vertrek naar Europa, indien u nog nooit in Afghanistan zou zijn geweest. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot uw woonplaatsen – doorheen de verschillende asielprocedures (in drie landen) vertelt u ten minste drie verschillende versies van de feiten – doet zeer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw opeenvolgende verblijfplaatsen én aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u bijna niets kan vertellen over uw regio van herkomst in Afghanistan. U wist slechts dat er veel Taliban in uw regio aanwezig zijn en dat er in Tizin geen veiligheidsdiensten zijn. U vermeldde dat Tizin dicht bij Surobi ligt, maar wist niet precies waar (CGVS p. 4). Wanneer u de open vraag gesteld werd wat u over het dorp Tizin wist, antwoordde u simpelweg met een 'Nee'. Gevraagd of uw vader soms iets over jullie dorp vertelde, antwoordde u ontkennend en vermeldde u dat hij een oude man is (CGVS p. 5). U verklaarde verder niets over de omgeving rond het dorp te weten, wist niet welke plaatsen of dorpen er nog in de buurt lagen en wist evenmin hoe de natuur rond uw dorp eruitzag. U dacht dat uw dorp in een platte omgeving lag, aan de zijkant van een berg, omdat het u onmogelijk leek huizen of een Bazaar te bouwen op een berg en omdat Afghanistan vol met bergen ligt (CGVS p. 15). U wist niet of er belangrijke personen afkomstig waren uit uw regio van herkomst (CGVS p. 15). Bovenal wist u niets over het leven van uw ouders in Afghanistan. Zo bleek u niet te weten waar in Afghanistan uw moeder woonde voor haar vertrek naar Pakistan, noch wist u wat uw ouders precies in Afghanistan deden voor ze naar Pakistan vluchtten (CGVS p. 4-5). Hoewel u wist dat uw familie grond had in Afghanistan, wist u niet over hoeveel grond uw familie beschikte, waar deze grond dan precies lag en wat er met deze grond gebeurde (CGVS p. 5). Van een Afghaans vluchteling in Pakistan kan wel enige kennis van zijn regio van herkomst en van het leven van zijn ouders in Afghanistan verwacht worden – zelfs indien deze beweert hier nog nooit te zijn geweest. Het lijkt daarenboven compleet ongeloofwaardig dat u tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Denemarken en Frankrijk zou beweren dat u uw hele leven in Afghanistan zou hebben gewoond indien u daadwerkelijk nog nooit in Afghanistan was geweest en geen enkele kennis zou hebben met betrekking tot uw regio. Het feit dat u bijna niets kunt vertellen over uw regio van herkomst in Afghanistan doet dan ook vermoeden dat u bewust bepaalde zaken – zoals elementaire kennis over de regio van herkomst van uw familie, waarvan redelijkerwijze kan

worden verwacht dat u hier toch iets over zou kunnen vertellen, zelfs indien u daar nooit gewoond zou hebben – probeert achter te houden in functie van uw nieuwe verhaal ten aanzien van het CGVS – met name dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond en dat u nooit in de regio van herkomst van uw familie zou zijn geweest – en dat u niet de waarheid spreekt over uw werkelijke situatie.

Uw verklaringen dat u tot en met uw vertrek naar Europa steeds in Pakistan hebt gewoond en nooit in Afghanistan zou zijn geweest zijn dan ook manifest ongeloofwaardig.

Verder dient opgemerkt te worden dat u er evenmin in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw geboortedatum, geboorteplaats en de leeftijd die u had op cruciale momenten in uw relaas. Tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk verklaarde u dat u geboren werd op 3 februari 1993 in Kabul. In België verklaarde u tijdens uw registratie dat u geboren werd op 12 maart 1998 in Afghanistan (Sarchino) (zie 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming'). Later tijdens uw interview op de DVZ paste u uw verklaringen aan en vertelde u dat u geboren werd in het jaar 1994 in Haripur, Pakistan (DVZ vragenlijst nr. 4, 5 p. 5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u niet wist hoe oud u was. Uw moeder vertelde u dat u ongeveer 24 à 25 jaar oud zou zijn (CGVS p. 4). Niet alleen legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw geboortedatum, de leeftijd die u beweerde te hebben tijdens bepaalde incidenten en gebeurtenissen komt daarenboven niet overeen met de documenten die u voorlegde. U verklaarde dat u 14 jaar oud was op het moment dat uw benen werden gebroken (CGVS p. 11). Uit uw documenten blijkt echter iets anders. Uw taskara werd opgemaakt toen u in het negende jaar op school zat. Op uw taskara werd genoteerd dat u 17 jaar oud leek op datum van 7/3/1391 (...) (CGVS p. 8). De ruzie waarbij uw benen werden gebroken vond, volgens uw eigen verklaringen, plaats nadat u was gestopt met school. Volgens uw taskara was u dan ook tenminste 17 jaar oud op het moment dat uw benen werden gebroken. Op het schoolattest dat u voorlegde uit Pakistan prijkt het geboortjaar 1993 en volgens uw PoR kaart werd u geboren in het jaar 1994. Uit deze documenten blijkt eveneens dat u veel ouder was op het moment dat uw benen werden gebroken. Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden met betrekking tot de leeftijd die u had op het moment van uw vertrek naar Europa. Volgens uw eigen verklaringen verliet u Pakistan toen u ongeveer 16 à 17 jaar oud was (CGVS p. 16). Aangezien u uw vertrek uit Pakistan situeert eind 2014 (CGVS p. 4) zou u volgens de door u voorgelegde documenten en gegeven geboortedata echter tussen de 19 en de 21 jaar oud zijn op het moment van uw vertrek.

Dergelijke inconsistente verklaringen met betrekking tot uw geboortjaar, uw geboorteplaats en met betrekking tot de leeftijd die u had op belangrijke momenten in uw leven – essentiële elementen betreffende uw identiteit – doen verder afbreuk en aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u ook omtrent de verblijfplaats van uw familie inconsistente verklaringen aflegde. Tijdens uw onderhoud op de DVZ op 17 april 2019 verklaarde u dat uw beide ouders zich in Tizin bevonden, tezamen met uw oudere broer Z(...), uw jongere broer S(...), uw oudere zus R(...) en uw jongere zus S(...). Uw zus G(...) S(...) zou in Nangarhar wonen (DVZ vragenlijst nr. 13 en 16, p. 6 en 8). Tijdens uw onderhoud op het CGVS dd. 3 november 2020 verklaarde u dan weer dat uw beide ouders momenteel in het kamp in Haripur, Pakistan verbleven (CGVS p. 5). Uw broers en zussen zouden eveneens in Pakistan wonen (CGVS p. 7). Uw familie zou nooit naar Afghanistan zijn terug gekeerd in de periode dat u in Pakistan woonde. U wist niet of uw familie naar Afghanistan terugkeerde na uw vertrek uit Pakistan (CGVS p. 6-7). Wanneer u tijdens uw onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u dezelfde informatie over uw familie had gegeven tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u slechts dat u de juiste namen had gegeven en dat dergelijke andere zaken niet werden gevraagd (CGVS p. 7). Geconfronteerd met de verklaringen die u tijdens uw onderhoud op de DVZ had afgelegd over de verblijfplaats van uw familie, vertelde u dat u verkeerde zaken had vermeld tijdens uw interview op de DVZ (cfr. supra). Wederom lijkt het weinig geloofwaardig dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ zou vertellen dat uw familie zich in Afghanistan bevond indien zij daadwerkelijk in Pakistan verbleven en u niet de minste aanwijzing had om te vermoeden dat zij naar Afghanistan waren terug gekeerd.

Daarenboven blijken uw verklaringen omtrent het landconflict tussen uw vader en uw verklaringen omtrent uw oom en de dood van uw broer allerminst geloofwaardig. Zoals hierboven reeds werd gesteld bleven uw verklaringen omtrent de grond van uw familie uitermate vaag (cfr. supra). U wist evenmin sinds wanneer uw neven deze grond zouden hebben opgeëist (CGVS p. 5). Aangezien u zelf verklaarde dat dit landconflict gedurende verschillende jaren voor problemen zorgde bij uw familie en dit tevens de oorzaak vormde voor zowel de moord op uw broer als het incident waarvan u drie jaar diende te revalideren, kan van u verwacht worden dat u hier uitgebreid over zou kunnen vertellen. Het feit dat u hier niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas. Uw verklaringen omtrent de dood van uw broer – die u kadert in dit landconflict – zijn evenmin geloofwaardig. Tijdens uw gehoor op de DVZ op 17 april 2019 gaf u aan dat uw oudste broer Z(...) bij uw ouders in Tizin woonde en dat hij op dat moment 32 jaar oud zou zijn (DVZ vragenlijst nr. 17 p. 8). Tijdens uw gehoor op de DVZ op 28 januari 2020 – waarbij de CGVS vragenlijst met u werd overlopen – verklaarde u dat uw broer gedood werd toen u 14 à 16 jaar oud was (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dan

weer dat Z(...) overleed vóór u geboren was, dat u niets over hem wist en dat hij in Afghanistan was op het moment dat hij werd vermoord. U zou niet weten hoe oud uw broer was ten tijde van zijn overlijden, noch wist u wat er precies gebeurde met betrekking tot de dood van uw broer (CGVS p. 6). Deze uitleg valt op geen enkele manier te rijmen met de verklaringen die u eerder met betrekking tot uw broer had afgelegd. Uit de documenten die u voorlegde bleek verder dat een zekere 'Z(...) U(...)' vanuit Haripur documenten naar u had opgestuurd (zie stuk 7 groene map) en uit de gegevens van UNHCR Pakistan bleek dat uw broer daar werd geregistreerd als vluchteling. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het overlijden van uw broer, noch aan het grondconflict dat gespeeld zou hebben met de familie van uw oom.

De inconsistente verklaringen omtrent de woonplaats van uw familie, uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de dood van één van uw dichtste familieleden en uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met het landconflict en bijgevolg de getroebleerde relatie met de familie van uw oom (waarvan twee zonen in Afghanistan wonen) doen dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties bewust geen zicht wil bieden op uw werkelijke netwerk in Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België, noch aan uw verklaringen met betrekking tot de woonplaats van uw familie en uw netwerk in Afghanistan.

(...)

Ter volledigheid van de beslissing dient opgemerkt te worden dat uit de informatie die UNHCR Pakistan doorstuurde bleek dat uw familie in Pakistan als Afghaans vluchteling geregistreerd werd en dat zij, volgens hun informatie, niet naar Afghanistan waren terug gekeerd. Dit zegt echter niets over de actuele verblijfplaats van uw familie. Het feit dat uw familie nog geregistreerd staat bij UNHCR Pakistan wilt enkel zeggen dat zij niet met behulp van UNHCR naar Afghanistan terugkeerden. Het feit dat UNHCR niet op de hoogte is van een terugkeer, wil niet noodzakelijk zeggen dat uw familie daadwerkelijk nog in Pakistan verblijft. Vele Afghanen reizen immers frequent heen en weer tussen Afghanistan en Pakistan. Verder blijkt dat uit de informatie van UNHCR dat de PoR-kaart die u voorlegde voor de laatste keer werd vernieuwd in maart 2014. Uzelf verklaarde echter dat uw vader steeds degene was die voor u uw PoR-kaart vernieuwde (CGVS p. 8). Het feit dat deze in 2014 nog vernieuwd werd, vormt dan ook geen sluitend bewijs voor uw aanwezigheid in Pakistan op dat moment. Deze PoR-kaart bewijst evenmin dat uw familie na deze datum nog in Pakistan zou hebben gewoond.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De taskara die u voorlegde werd uitgegeven op de 7de dag van de derde maand van het jaar 1391 (...). Uit niets in deze taskara blijkt dat u een Afghaans vluchteling bent die in Pakistan is geboren en zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond. In deze taskara wordt enkel melding gemaakt van Tizin, uw dorp van herkomst. Verder legde u nog verschillende attesten neer met betrekking tot uw opleiding. Zo legde u een attest voor waaruit blijkt dat u met succes uw lagere school heeft afgemaakt in Pakistan, een rapport van het schooljaar '1388' (dit is 2009-2010) van de achtste klas, een rapport van het jaar '1389' (dit is 2010-2011) en een rapport van de zevende klas (jaartal werd niet ingevuld). In deze beslissing wordt echter niet in twijfel getrokken dat u ooit als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond en daar tevens naar school zou zijn geweest. Er kunnen echter wel vraagtekens geplaatst worden bij uw laatste verblijfplaatsen voor uw vertrek naar Europa en bij uw netwerk in Afghanistan – meer bepaald bij de verblijfplaats van uw familie momenteel. Deze documenten werpen daar geen ander licht op. Het document van het 'Chief Commissionerat Afghanistan Refugees', toont aan dat uw vader in het verleden in Pakistan als Afghaanse vluchteling werd geregistreerd, maar zegt wederom niets over de situatie van uw familie momenteel. U legde een foto voor van een envelop waarmee u documenten werden toegestuurd. Hieruit blijkt dat een zekere 'Z(...) U(...)' (met dezelfde naam als uw broer) u documenten vanuit Haripur heeft toegestuurd. Indien dit daadwerkelijk om uw broer zou gaan, wat echter geen vaststaand gegeven is, dient opgemerkt te worden dat dit nog niet aantoont dat de rest van uw familie zich momenteel in Pakistan zou bevinden. Verder legde u verschillende documenten neer uit Frankrijk en Denemarken, enerzijds met betrekking tot uw medische problemen, anderzijds met betrekking tot uw asielprocedures. De Deense documenten tonen aan dat u werd opgevolgd omwille van problemen met uw benen. U werd er onderzocht, geopereerd en zag een fysiotherapeut die u een training van 2-3 maanden voorschreef. Nergens uit deze documenten bleek de oorzaak van deze verwondingen. De documenten die u voorlegde met betrekking tot uw asielprocedures in Denemarken betreffen een uitnodiging voor een interview bij de Immigratiedienst en een vraag naar een leeftijdsonderzoek – waaruit blijkt dat ook de Deense asielinstanties zich vragen stelden bij uw werkelijke leeftijd.

Uit de Franse medische documenten blijkt slechts dat u de pijnstiller Doliprane (Paracetamol) en Ibuprofen voorgeschreven kreeg. Het briefje van 'Docteur G(...)', dat slechts enkele woorden bevat, is nauwelijks leesbaar.

Verder legde u nog verschillende documenten voor met betrekking tot uw asielprocedure in Frankrijk, waaronder een beslissing (van de Prefectuur van de Maas, bureau van regelgeving, verkiezingen en

buitenlanders) aangaande uw transfer naar Denemarken, een attest van uw domicilie en een persoonlijke brief van u, gericht aan het Bureau van Immigratie en Integratie van de Prefectuur van de Maas. Deze documenten werden reeds eerder besproken (cfr. supra).

De brief die uw advocaat schreef in het kader van uw Dublinprocedure in België werd eveneens eerder in deze beslissing besproken.

Hoewel u verklaarde in het verleden problemen te hebben gehad met uw benen en het herstel van deze gecompliceerde breuk, dient opgemerkt te worden dat u tijdens de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming niet vermeldde dat u medische problemen had (zie 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming'), dat u evenmin iets vermeldde met betrekking tot uw benen wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan en dat u geen recente medische documenten voorlegt die hiermee verband houden – hoewel u reeds bijna anderhalf jaar in België vertoeft."

Uit het bovenstaande blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat hij geen zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, de actuele woonplaats van zijn familie en zijn netwerk in Afghanistan, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door het louter poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de kern van zijn relaas en zijn beweringen dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan en dat zijn familie in Pakistan woont, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij van mening is dat de bij zijn verzoekschrift gevoegde schooldocumenten en foto's van een diploma-uitreiking aan de "Ayub Ansar higher secondary school" aantonen dat hij heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). De Raad herhaalt dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker ooit als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond en daar tevens naar school is geweest. Waar uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten en deze aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn lagere school heeft afgemaakt in Pakistan en er vervolgens gestudeerd heeft aan een middelbare school, kan hieruit op zich niet worden afgeleid dat hij tot eind 2014 in Pakistan heeft verbleven en na zijn vertrek uit dit land rechtsreeks naar Europa is gereisd. Voorts kan verzoeker op geen enkele van de bijgebrachte foto's worden herkend en bevatten deze foto's geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen. De vaststelling dat op bepaalde foto's meerdere kinderen een mondkmasker dragen doet vermoeden dat deze foto's dateren van na de uitbraak van de Covid-19-pandemie, op een moment dat verzoeker zich reeds in België bevond. Aan dergelijke privéfoto's kan hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

De Raad merkt voorts in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet wist te concretiseren waarom hij een persoonlijke vrees koestert voor de taliban en Daesh (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Voor vernietiging', stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan dat er nog steeds een gewapend conflict aan de gang is tussen de taliban en de aanhangers van Daesh, dat het intern geweld alomtegenwoordig is en dat er recent aanslagen met burgerslachtoffers werden gemeld in Kaboel die opgeëist werden door Daesh. Zodoende verwijst hij naar de algemene veiligheidssituatie en brengt hij geen concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan waaruit blijkt dat hij persoonlijk zou worden geviséerd door de taliban of Daesh.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij er nog nooit geweest is en er geen familie heeft, dan wel uit vrees voor de taliban, Daesh of de neven van zijn oom die betrokken zouden zijn geweest bij het grondconflict dat geleid zou hebben tot de dood van zijn oudere broer en zijn eigen invaliditeit gedurende meerdere jaren.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en er asiel heeft aangevraagd, waardoor de taliban hem als een ongelovige zouden beschouwen.

Wat dit betreft, kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat

het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu blijken er geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, hoger is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij van zijn geboorte tot eind 2014 in Pakistan heeft gewoond, nooit in Afghanistan heeft verbleven en er thans geen familie meer heeft wonen. Deze vaststellingen worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn werkelijke regio van herkomst en verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa en het netwerk waarover hij desgevallend nog beschikt in zijn land van herkomst.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift bovendien tot de loutere bewering als zou hij, omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en hier om internationale bescherming heeft verzocht “*bij ongelovigen*”, door de taliban als “*ongelovige*” worden beschouwd en vervolgd, zonder dit *in concreto* te onderbouwen, laat staan aannemelijk te maken. Met dergelijk summier en niet verder uitgewerkt betoog toont verzoeker, die nog maar vier jaar in België is, niet aannemelijk maakt dat hij eind 2014 vanuit Pakistan naar Europa is gekomen zonder voorheen ooit in Afghanistan te hebben verbleven en geen duidelijk zicht biedt op zijn (toenmalige) leeftijd, niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 4, ‘Voor vernietiging’, stuk 4, ‘Bijkomende informatie (deel CGVS)’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en stuk 7, ‘Deel DVZ’, verklaring DVZ, vraag 9).

Waar verzoeker opwerpt dat hij werd gehoord vóór de machtsovername door de taliban van augustus 2021 en wijst op de tijdelijke opschorting door het CGVS van de beslissingen voor verzoekers uit

Afghanistan, waarbij hij meent dat hem geen kans gegeven werd om de impact van de machtsovername op zijn persoonlijke situatie weer te geven, wordt op het volgende gewezen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat het gegeven dat de Afghaanse dossiers door het CGVS werden opgeschort en verzoeker niet werd uitgenodigd voor een actualisatie hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie, zodat hij niet dienstig anders kan voorhouden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, moet worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer *in casu* blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift of bij aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar vier jaar in België is en geen zicht biedt op zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar Europa en het netwerk waarover hij desgevallend beschikt in Afghanistan, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als een ongelovige zal worden beschouwd en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen en is de vraag naar de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst *in casu* niet relevant.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij er nooit heeft gewoond en er geen familie heeft, dat geen geloof kan worden gehecht aan het grondconflict met zijn oom noch aan de problemen en vrees die hij ermee in verband brengt en dat hij zijn voorgehouden persoonlijke vrees voor Daesh en de taliban, omwille van zijn verblijf in Europa dan wel om enige andere reden, niet concreet aannemelijk maakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker, die in gebreke blijft een eerlijk zicht te bieden op het familiaal en sociaal netwerk waarover hij desgevallend in Afghanistan beschikt, toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als alleenstaande jonge man zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker beperkt zich aldus tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij zo mogelijk nog bijkomende informatie en stukken zou bijbrengen, doch de Raad stelt vast dat hij op heden geen concrete en ernstige elementen heeft aangebracht die erop duiden dat de huidige financiële situatie van zijn familie van die aard is dat verzoeker, “als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”, bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij voert weliswaar aan dat hem terugsturen naar een regio waar hij constant met de dreiging van aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt, zoals omschreven in de bepalingen van de subsidiaire bescherming, doch hij toont hiermee allerm minst aan dat hij persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Voorts maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Door in zijn verzoekschrift louter op summiere wijze te verwijzen naar "de dreiging van aanslagen" en naar het feit dat er in Afghanistan nog steeds een binnenlands gewapend conflict plaats heeft tussen de taliban en ISKP en door louter te beweren dat intern geweld alomtegenwoordig is, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 27 april 2023 neergelegde aanvullende nota.

Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn beweerde vertrek naar Europa eind 2014 steeds in Haripur, Pakistan, heeft gewoond en dat hij nooit in de beweerde herkomstregio van zijn ouders, met name het district Surobi van de provincie Kaboel, heeft verbleven. Er zijn noch voor de adjunct-commissaris noch voor de Raad ernstige redenen om aan de oorspronkelijke herkomst van verzoeker en zijn familie uit deze regio te twijfelen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat het geweld in de provincie Kaboel een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor

de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT